

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούνται χρόνον
'στην κλεινήν ιδρύομεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσια κι'έξη
κι'όλα χάγια Μπαρμπαλέξη.

'Οκτωβρίου του μηνός είκοστή κι'όγδοη,
ήθικαν κι'οί Βασιλείς από τὸ Τατόι.

'Εξήντα τέσσαρα σὺν ετηκόσια,
γὰ τρίτα κόμματα λέγονται τῶσα.

Τὸν Ρωμηὸν μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατέμεστον φθῶν
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κείται τῶρα τὴν ὁδὸν,
ποῦναι δρόσους μεγάλης πολυτάραχης σταθμός,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ δεκατέσσαρ' ἀριθμός.

'Όταν οἱ Ρωμηοὶ κτυποῦν
τὸ ἔσρο των τὸ κεφάλι,
καὶ δὲν ἔξρου πού νά' πούν
τὸ μεγάλο των τὸ χάλι,
ποιοὶ τοὺς συμπαθοῦν ;... οἱ Γάλλοι.

**'Ο Φαλιέρο, σπουδαῖος Γάλλος,
κι'ὸ Ψυλένγος παπαγάλος...**

Χαίρετε, γονατοὶ Γάλλοι,
πρῶτοι φίλοι μας τρανοῖ...
ἡ πατρίς μας ἡ μεγάλη
πάλι σὲς εὐχνομένη.

Κι'ὅταν καλοκαίρι φθάνη,
μὲς'στῆς ζέστης τὸν ἀγῶνα
τὰ λουτρά της ποὺ θὰ κέρη
τῶν Ἑλλήνων ἡ Κορθῶνα ;
'Στῆ Γαλλίᾳ τῆ φιλτάτη,
ποὺ τὴν ἔχομε προστατή.

Γιὰ σας, εὐγενεῖς Φραντζέσοι,
'στὸν Φαλιέρο βαρὸν βιολέ...
μὴ μεροὶ γὰ τὸ τραπέζι,
ποῦνας τοῦ Βασιλέα.

Καὶ σὲ ποῦ ξενοδογεῖο κατοικεῖ Γαλλοφίλης ;
'στὸ Μαρσιτόλ τῶν Παρισίων, ὅπου πᾶν οἱ Βασιλεῖς.
Καὶ σὲ ποῦ πηγαινὲ δάσος τὸν ἀέρα της νά πάρη ;
μὲς'στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, ποῦναι μὲς περισσὰ χάρι.

Μὴ μεροὶ γὰ τὰς θερμὰς
ὕπερ τῶν Ρωμηῶν προποσίε,
καὶ τὰς εὐγενεῖς ὀρμὰς
τῆς ἀγάπης σας τῆς τόσῃς.

Καὶ σὲ ποῦν καταστημάτων τῆς βιτρίνας στικματῆ
καὶ τὰ πλοῦτα των κυττῆ ;
'Στῆ Παριναῖκᾳ καὶ μόνῳ,
ποῦναι νέας κάθε χρόνῳ.

Μὲς'στὴ λύπη, ποὺ πᾶσι
τὴν ψυχὴν μας τὸ κεφάλι,
ἦταν τοῦτο τὸ τραπέζι,
μὲς παρηγοριᾶ μεγάλῃ.

Καὶ καθένος ἀπὸ μᾶς,
κἂν ἀριστοκράτης πρῶτης,
κἂν μακαλικῆς ἡ φουρκῆς,
κἂν οἰκτρῆς χαρισσοπότης,
τί γυροῖ νά γυροῖσθ
πρῶτα πρῶτα ;... τὸ Παρίσι.

Καὶ'στὰ πλῆθη των προσφῶγων
ἦτον εἶδος τι βασιλείου,
κι'ἐγὼ φάλλω πάνους πηγῶν
τοὺς Φραντζέζους τὰ χρῶσά μου.

Ποῦ καθένος συμπολιτῆς
ἐκ τοσοῦτων χρηστοτάτων,
ποῦ καθένος λυποδότης
ἡ Τερμῆς ἑλλειμματῶν
ὄθει νά παραθεροῖ,
'στὸ Παρίσι, 'στὸ Παρίσι.

Καὶ φωνάζω πρὸς πολίτας
κι'ἀτυχεῖς Ἀγχιναῖτας ;
τί θά'κάνουμε κι'ἡμεῖς, ἐν δὲν ἦταν κι'ἡ Γαλλίᾳ
μὲ τὴν τόσην της οἰλῆς ;

Ποῦς σῶμας ἔχον φρένας
δὲν ποῦσε Γαλλοφίλης
τῶν Ρωμηῶν τὰς κεφαλαῖς.

Ποῦς ἔμποροισ νά μᾶς'δῆ καὶ νά μᾶς παρηγορίσθ,
ἐν δὲν ἦταν τὸ Παρίσι ;
Μόνῳ τοῦτο τὸ Παρίσι
πάντα μᾶς παρηγορεῖ,
καὶ τοὺς πάνους βαλεκαμῶνι
κι'ἔλους μᾶς ἐνδυναμῶνι.

Μὴ δὲν ὄθει καὶ καθένος
τῆ Ἑλλάδος Νικολῆς,
νά καλῆται Νικολῆς ;

